

m.g. ချိုချိုအနုပညာ

မြေ

ဗုဒ္ဓသာသနာ

mgyoe.com

mgyc.com

ဗုဒ္ဓသာသနာ မြင်း

mgyc.com

ဗုဒ္ဓသာသနာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၀၃၉၈၀၈၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၀၆၀၃၁၁၁၀ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊
တာမွေ၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ- ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊
ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ - ၅၀၀ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁ခုနှစ်၊
ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၉၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုခြံ၊ မျက်နှာဖုံးဖန်ချိ ကျော်ပြုစံ

၂၉၄၀၃

ဦးနု

ဗုဒ္ဓသာသနာ / ■ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၂၀၁၁။

စာမျက်နှာ ၉၂ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ စင်တီမီ x ၁၇.၅ စင်တီမီ

(၁) ဗုဒ္ဓသာသနာ

၁၉၅၈ ဇွန်လ၊ စာပေဗိမာန်ထုတ် မြတ်စွာဘုရား
အကြောင်းနှင့် ၁၉၅၈ ခု၊ ဇူလိုင်လ စာပေဗိမာန်
ထုတ် ဗုဒ္ဓသာသနာအရေးတော်ပုံ ၂ အုပ် အား
တပေါင်းတည်း ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာတိကာ

- ၁။ မြတ်စွာဘုရားအကြောင်း
- ၂။ ဗုဒ္ဓသာသနာအရေးတော်ပုံ

6: 2000

2000-2001
2001-2002

မြတ်စွာဘုရားအကြောင်း

သဘာပတိနှင့် ကြွရောက်လာကြသော လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား။
 ယနေ့ ဘုရားအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုတယ်။ ဘုရား
 အကြောင်းကို ပြောတဲ့အခါမှာ ပရိသတ်များ နားလည်လွယ်အောင်
 နောက်ခံကားကို အကျဉ်းချုံးပြီး ရှေးဦးစွာ ပြောပြဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့
 ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

သတ္တဝါ အမျိုးမျိုး

ကျွန်တော်တို့ မျက်စိနဲ့ မြင်နိုင်တဲ့ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေအပြင်
 တစ်လောကလုံးမှာ အခြားသတ္တဝါတွေ အများကြီး ရှိကြသေးတယ်။
 တစ်လောကလုံးမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို အမျိုးအစားအားဖြင့် ဖော်ပြ
 ရမယ်ဆိုရင် ၎င်းတို့ဟာ

- (၁) ဗြဟ္မာတွေ၊
- (၂) နတ်တွေ၊
- (၃) လူတွေ၊
- (၄) တိရစ္ဆာန်တွေ၊

- (၅) ပြိတ္တာတွေ၊
- (၆) အသုရကာယ်တွေ၊
- (၇) ငရဲသူ၊ ငရဲသားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

ဒီသတ္တဝါတွေဟာ သတ္တဝါအသီးသီးဖြစ်လာကြပြီး အချိန်ရောက် တဲ့အခါ သူတို့ဟာ သေကြရတယ်။ အဲဒီလို သေပြီးရင် သူတို့ဟာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗြဟ္မာတွေ သေပြီး နတ်တွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာကြတာပဲ။ လူတွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာကြ တာပဲ။ နတ်အဖြစ် လူအဖြစ်က သေတဲ့အခါမှာ သူတို့ဟာ တိရစ္ဆာန် တွေ၊ ပြိတ္တာတွေ၊ အသုရကာယ်တွေ၊ ငရဲသူ ငရဲသားတွေ ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်လာကြတာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ နတ်တွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုကာယ်၊ ငရဲသူငရဲသားတွေ သေကြပြန်ရင်လည်း သူတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေအရ အခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဗြဟ္မာ တွေ၊ နတ်တွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပြိတ္တာတွေ၊ အသုကာယ်တွေ၊ ငရဲသူ ငရဲသားတွေထဲက တစ်ခုခုပြန်ပြီး ဖြစ်ရတာပဲ။ ပြန်ပြီး မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

အဲဒီလို ဗြဟ္မာတွေ၊ နတ်တွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပြိတ္တာ တွေ၊ အသုကာယ်တွေ၊ ငရဲသူ ငရဲသားတွေ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်ပြီး အဖန်တလဲလဲ အိုနေရတာတွေ၊ နာနေရတာတွေ၊ သေနေရတာတွေ ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူမှပဲ ဒီဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ တရားကို သတ္တဝါတွေ ကြားနာရပြီး အဲဒီ တရားအတိုင်း ကြိုးစား အားထုတ်တဲ့အတွက် ဗြဟ္မာတွေ၊ နတ်တွေ၊ လူတွေ အမြောက်အမြား ဟာ သေပြီးရင် တစ်ဖန် ပြန်မဖြစ်တော့ဘဲ အဖန်တလဲလဲ အို၊ နာ၊ သေနေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်သွားကြပါတယ်။ ဒီ

တရားဟာလည်း ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီးတဲ့နောက် အချိန် အတော်ကြာတဲ့အခါ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ နောက်ဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူမှပဲ ပြန်ပြီး ပေါ်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူတော်ကောင်းတွေဟာ ဒီသတ္တဝါတွေကို ဒီဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေကလွတ်အောင် ကယ်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘုရားဖြစ်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန် ပြုကြပါတယ်။ အဲဒီ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရုံနဲ့ ဘုရားမဖြစ်နိုင်သေး ပါဘူး။ ဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဘုရားဖြစ်အောင် ဘဝပေါင်းများစွာ ကြိုးစား အားထုတ်ရပါသေးတယ်။ ဥပမာ...လူတွေ ရောဂါခံစားနေရ တာကို သနားပြီး ကယ်တင်လိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ ဆရာဝန် လုပ်မယ်လို့ ရှေးဦးစွာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရလိမ့်မယ်။ ဒီလို အဓိဋ္ဌာန် ပြုရုံ နဲ့ ဆရာဝန်မဖြစ်သေးဘူး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် နှစ်ပေါင်း များစွာ ဆရာဝန် အတတ်ကို ဆည်းပူးရလိမ့်မည်။

ပါရမီ ၁၀ ပါး

ဘုရားဖြစ်အောင် ဘုရားဆုတောင်းတဲ့လူတွေ လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်း ကြီးတွေဟာ ဆယ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို ပါဠိလို ပါရမီ လို့ ခေါ်တယ်။ ပါရမီဆိုတာဟာ ဘုရားဖြစ်အောင် လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်းကြီးတွေကတော့

- (၁) မိမိရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ သားသမီး၊ မယားမှစပြီး မိမိ အသက် အထိ ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း ဆိုတဲ့ ဒါန ပါရမီ။
- (၂) ကိုယ်နှင့်နှုတ်ကို အမှားမလုပ်မိ၊ မပြောမိအောင် အထူးစောင့် ထိန်းခြင်း ဆိုတဲ့ သီလပါရမီ။
- (၃) ကာမဂုဏ်တွေကို စွန့်လွှတ်ခြင်း ဆိုတဲ့ နိက္ခမပါရမီ။

- (၄) သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာစေနိုင်တဲ့ ပညာရပ်များကို ဆည်းပူး ပြီး သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာအောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဆိုတဲ့ ပညာပါရမီ။
- (၅) သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာရေးအတွက် အလွန်အမင်း အပြင်း အထန် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝီရိယပါရမီ။
- (၆) နေရာတကာတိုင်းတွင် အထူးသည်းခံခြင်းဆိုတဲ့ ခန္တီပါရမီ။
- (၇) အသက်ပင် သေရစေကာမူ ပဓာနမပြုဘဲ ပေးထားတဲ့ ကတိတို့ကို တည်စေခြင်းဆိုတဲ့ သစ္စာပါရမီ။
- (၈) ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးသည့်အခါ အသက်သေစေကာမူ မဓာနမထားဘဲ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ။
- (၉) အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေးဘဲ သတ္တဝါအားလုံးအပေါ် မှာ ချစ်ကြည်သောစိတ်ကို ထားရှိခြင်းဆိုတဲ့ မေတ္တာပါရမီ။
- (၁၀) မိမိအလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝသည့်အခါများ၌လည်းကောင်း၊ မပြည့် ဝသည့် အခါများ၌လည်းကောင်း စိတ်တက်ကြွခြင်း၊ စိတ် နိမ့်ကျခြင်းမရှိရအောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ခြင်း ဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာပါရမီ။

ဆိုတဲ့ ပါရမီဆယ်ပါးပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကြီး ဆယ်ခု ကို အယုတ်စား၊ အလတ်စား၊ အမြတ်စား ဆိုပြီး သုံးစား ခွဲထား ပါတယ်။

အဲဒီ သုံးခုစလုံးကို ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် အောင်မြင်အောင် ဆောင် ရွက်နိုင်ဖို့ ဆိုတာဟာ မလွယ်ကူပါဘူး။ တစ်ဘဝထဲနဲ့ ပြည့်စုံအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ပါဘူး။ ဘဝပေါင်းတစ်ရာ၊ တစ်ထောင် ဆောင်ရွက်လို့ လည်း မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့

ဘဝပေါင်းများစွာ အားထုတ်မှပဲ ဒီလုပ်ငန်းကြီး ဆယ်ခုကို ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း

ပါရမီဆယ်ပါးကို လွယ်လွယ်နဲ့နားလည်အောင် ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းဖြစ်စဉ်က အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောပြချင်တယ်။ ဒေဝဒတ်အလောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ဟာ ပျောက်နေတဲ့ နွားကို လိုက်ရှာရင်း တောထဲ မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်သွားပြီး ချောက်ထဲ ကျသွားတယ်။ ချောက်ထဲကျနေတဲ့ ပုဏ္ဏားကို ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းဟာ တွေ့မြင်မိတယ်။

(၁) ဒီလိုပုဏ္ဏား သေဘေးဒုက္ခရောက်နေတာကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မိမိ သားငယ် ချောက်ထဲကျနေတာကို တွေ့ရသလို သနား ချစ်ခင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ချမ်းသာရာရစေလိုတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။

(၂) အဲဒါနဲ့ ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းက ပုဏ္ဏားရဲ့ အသက်ကို မိမိအသက်ပင် စွန့်ပြီး ကယ်မယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ကတိအတိုင်းပဲ ကယ်ဆယ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လို ကယ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါမယ်။

(၃) ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းဟာ ပုဏ္ဏားကို ကတိပေးပြီး တဲ့နောက် ချောက်ထဲက ဘယ်လို အပေါ်ရောက်အောင် ကယ်ယူရပါ့မလဲလို့ နည်းလမ်းများကို စူးစမ်းရှာဖွေတယ်။ ဒီလို စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့အခါကျတော့ ပုဏ္ဏားကို ကုန်ပိုးပြီး ချောက်ထဲက အပေါ်ရောက်အောင် ခုန်တက်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကိုရတယ်။

- (၄) ဒါပေမဲ့ ဒီလို ခုန်တက်တဲ့အခါမှာ အပေါ်မရောက်ဘဲ လိမ့်ကျသွားရင် ပုဏ္ဏားဟာ သေသွားစရာအကြောင်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် စမ်းခုန်ကြည့်ဦးမှပဲဆိုပြီး ပုဏ္ဏားရဲ့ အလေးချိန်လောက်ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ပိုက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ခုန်တက်ကြည့်တယ်။ ဒီလို ကြိုးစားပမ်းစား စမ်းသပ်ကြည့်လို့ စိတ်ချရမှ ပုဏ္ဏားကို ကုန်းပိုးပြီးခုန်တက်လိုက်တာ အပေါ်ရောက်သွားတယ်။
- (၅) ဒီလို ပုဏ္ဏားကို ကယ်ဆယ်တဲ့နေရာမှာ ဘုရားအလောင်းမျောက်မင်းဟာ သူ့သေသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို သိပေမဲ့ သူ့အသက်ကို စွန့်ပြီး ပုဏ္ဏားအသက်ကို ကယ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။
- (၆) ပုဏ္ဏားကို အသက်စွန့်ကယ်လိုက်ပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းမျောက်မင်းဟာ အလွန်မောပန်းတာနဲ့ ပုဏ္ဏားရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ခဏအိပ်နေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားက မျောက်သားစားဖို့ အိပ်ယူသွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့ မျောက်မင်းရဲ့ ခေါင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ထုတယ်။ မျောက်မင်းဟာ ဦးခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးရတယ်။ ဒီလို သူ့ခေါင်းကို ပုဏ္ဏားက ကျောက်ခဲနဲ့ ထုတဲ့အတွက် သူ့မှာ ဝေဒနာအပြင်းအထန် ခံစားရပေမဲ့ ပုဏ္ဏားကို စိတ်မဆိုးဘူး။ သည်းခံလိုက်တယ်။
- (၇) ပြီးတော့ ပုဏ္ဏားကို ကိုယ်အားဖြင့်လည်း ရန် မမူဘူး။ နှုတ်အားဖြင့်လည်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုဘူး။
- (၈) ပုဏ္ဏားက ဒီလို မိမိကို သေကြောင်း ကြံစည်တာကို ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းကလည်း လျစ်လျူရှုထားလိုက်တယ်။

- (၉) ဒါတင် မကသေးဘူး။ ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ကူးပြီး မိမိခေါင်းရဲ့ ဒဏ်ရာက ယိုစီးကျနေတဲ့ သွေးစက်ကြောင်းနဲ့ ပုဏ္ဏားတောထဲက ထွက်သွားနိုင်အောင် လမ်းပြလိုက်ရှာသေးတယ်။ ဆုံးခန်း တိုင်အောင် ကယ်ဆယ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းက ကယ်လိုက်တာပဲ။
- (၁၀) ဒီလိုဘုရားအလောင်းဟာ ပုဏ္ဏားကို ကယ်ဆယ်လိုတာဟာ ဘာအကျိုးကိုမှ လိုလို့မဟုတ်ဘူး။ မိမိအတွက် အကျိုးခံစား ရမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကယ်ဆယ်ခြင်း ပြုခဲ့တာပဲ။

အဲဒီဝတ္ထုမှာ -

- (၁) အလောင်းတော် မျောက်မင်းဟာ အသက်စွန့်ပြီး ပုဏ္ဏားကို ကယ်တာဟာ ဒါနပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၂) ပုဏ္ဏားက မိမိရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ထုပေမဲ့ ပုဏ္ဏား ကို ကိုယ်အားဖြင့်လည်း ရန် မမူ၊ နှုတ်အားဖြင့်လည်း ဆဲဆို ကြိမ်မောင်းခြင်း မလုပ်ဘဲ နှုတ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်တာ သီလပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၃) ပုဏ္ဏားကို ကယ်တဲ့အခါမှာ မိမိအတွက် ဘာအကျိုးကိုမျှ မမျှော်လင့်ခြင်းဟာ နိက္ခမပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၄) ပုဏ္ဏားအား ချောက်ထဲမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်း လမ်းများကို စူးစမ်းရှာဖွေခြင်းဟာ ပညာပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၅) ပုဏ္ဏားနဲ့ အလေးချိန်ချင်းတူမျှတဲ့ ကျောက်တုံးကို ပိုက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် စမ်းသပ်ခုန်တက်ပြီး ကြိုးပမ်းမှုဟာ ဝီရိယ ပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၆) ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ ထုလိုက်တဲ့အတွက် အရိုးကွဲလှမှု ပြင်းထန်လှတဲ့ ဝေဒနာကြီးကို ခံစားရတဲ့တိုင်အောင် ပုဏ္ဏား

အပေါ်မှာ ဒေါသထွက်မိအောင် မိမိစိတ်ကို ချုပ်တည်း ထားခြင်းဟာ ခန္တီပါရမီ ဖြစ်တယ်။

- (၇) ပုဏ္ဏားရဲ့ အသက်ကို ကယ်မယ်လို့ ကတိပေးပြီးတဲ့နောက် မိမိရဲ့အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ဒီ ကတိကို မဖျက်ခြင်း ဟာ သစ္စာပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၈) ပုဏ္ဏားကို ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်အောင် ကယ်မယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ထားပြီးတဲ့နောက် ပုဏ္ဏားက မိမိရဲ့ သေကြောင်းကို ကြံပေမဲ့ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မိမိရဲ့ မူလ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း မပျက်မကွက်ဆောင်ရွက်ခြင်းဟာ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၉) ချောက်ထဲ ကျနေတဲ့ ပုဏ္ဏားကို မြင်တဲ့အခါ အလောင်း တော် မျောက်မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မိမိသားငယ် ချောက်ထဲ ကျနေတာကို တွေ့ရသလို သနားချစ်ခင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခြင်းဟာ မေတ္တာပါရမီ ဖြစ်တယ်။
- (၁၀) ပုဏ္ဏားက မိမိရဲ့ သေကြောင်းကို ကြံစည်ပေမဲ့ ဒီလို ကြံစည်တာကို လျစ်လျူရှုထားခြင်းဟာ ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဖြစ်ရန် အဓိဋ္ဌာန်

ဘုရားဖြစ်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ ဒီလုပ်ငန်း ကြီး ဆယ်ခုစလုံးကို သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုသော်လည်းကောင်း ကြိုးစား အားထုတ်ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုဟာ မည် မျှပင် သေးငယ်စေကာမူ အချည်းနှီး မဖြစ်ပါ။ ယခုဘဝမှာ အား ထုတ်မှုဟာ မည်မျှပင်သေးငယ်စေကာမူ နောက်ဘဝအားထုတ်မှုရဲ့ အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေပါတယ်။

အဲဒီလို ကြိုးစားအားထုတ်ရင်း ဘဝပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေဟာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်တဲ့အချိန်အခါမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပါတယ်။

ဘုရားဆိုတာ အခြား မဟုတ်ပါ။

(၁) အဖန်တလဲလဲ အိုခြင်း ဆင်းရဲ၊ နာခြင်း ဆင်းရဲ၊ သေခြင်း ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ တရားကို မည်သူကမှ သင်ကြားခြင်း မပြုရဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် တစ်ခုမကျန် တွေ့ရှိခြင်း။

(၂) ဤတရားအတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်သဖြင့် စုတေပြီး နောက်တစ်ဖန် ပြန် မဖြစ်ရသော နောက်ဆုံးဘဝ သို့ မိမိကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိခြင်း။

(၃) မိမိတွေ့ရှိရသော တရားကို ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ လူတို့အား နားလည်အောင် ဟောပြောပြသနိုင်ခြင်း။

(၄) ဤသို့ ဟောပြောပြသပြီးနောက် အဲဒီ တရားအတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးစား အားထုတ်စေသဖြင့် မိမိကဲ့သို့ပင် စုတေပြီး နောက်တစ်ဖန် ပြန်မဖြစ်စေနိုင်ခြင်း ဟူသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေဟာ လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့ မရေမတွက်နိုင်သော ကမ္ဘာတွေမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပွင့်တော်မူခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမှာလည်း ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမဆိုတဲ့ ဘုရားလေးဆူ ပွင့်တော်မူပြီးခဲ့ပါပြီ။ ယနေ့ ကျွန်တော် ဟောရမယ့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ဟာ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဖြစ်စဉ်

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်လောက်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အုပ်စိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒီမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကတော့ မဟာမာယာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့သောအခါမှာ မယ်တော် မဟာမာယာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုကို မြင်မက်ပါတယ်။ ဒီအိပ်မက်ထဲမှာ စာတု မဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်က မယ်တော်မာယာကို သလွန်ပေါ်မှာ တင်ပြီး ဟိမဝန္တာတောင်ရှိ အနောတတ်အိုင်ကြီးအနီး ငွေတောင်ကြီးအတွင်းမှာရှိတဲ့ ရွှေဗိမာန်ကြီးထဲကို ယူဆောင်သွားပါတယ်။ အဲဒီ ရွှေဗိမာန်ထဲမှာ မဟာမာယာ မိဖုရားကြီးဟာ အိပ်ပျော်နေစဉ် မြောက်အရပ်က ဆင်ဖြူတော်တစ်စီးလာပြီး မိဖုရားကြီးကို လက်ျာရစ်လှည့်ပါတယ်။ အဲဒီလို လက်ျာရစ် လှည့်ပြီးတော့မှ မိဖုရားကြီးရဲ့ လက်ျာနံပါးကို ဖောက်ထွင်းပြီး မိဖုရားကြီးရဲ့ ကိုယ်တွင်းကို ဝင်သွားတယ်လို့ အိပ်မက် မက်ပါတယ်။ အဲဒီလို အိပ်မက် မက်ပြီး မကြာမီ မိဖုရားကြီးမှာ ပုဋိသန္ဓေ တည်ရှိလာပါတယ်။ ဖွားမြင်ခါနီး အချိန်အခါမှာ မိဖုရားကြီးဟာ သူ့ရဲ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ ဒေဝဒဟပြည်ကို အလည်သွားချင်တဲ့ဆန္ဒ အလွန်ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်လာပါတယ်။ မိဖုရားကြီးနဲ့ ခြွေရံသင်းပင်းတို့ဟာ ကပိလဝတ်ပြည်နဲ့ ဒေဝဒဟပြည် အကြားမှာ ရှိတဲ့ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောကို ရောက်တဲ့အခါ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့မှာ သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီသားတော်ကို သိဒ္ဓတ္ထလို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ပါဠိလို သိဒ္ဓဆိုတာကတော့ ပြီးမြောက်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အတ္ထဆိုတာကတော့ အကျိုးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ကိစ္စဟူသမျှကို ပြီးမြောက်စေနိုင်မယ့် မင်းသားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းကလေးကို ဖွားမြင်ပြီးလို့ များမကြာခင် သုဒ္ဓေါဒန
မင်းကြီး အမြဲကိုးကွယ်ထားတဲ့ ကာလဒေဝီရသေ့ကြီးဟာ နန်းတော်ကို
ရောက်လာပါတယ်။ ဒီရသေ့ကြီးဟာ ရှင်ဘုရင်မှအစပြုပြီး တစ်ပြည်
လုံး ရိရိသေသေ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ရတဲ့အတွက် အင်မတန် တန်ခိုး
ကြီးမားတဲ့ ရသေ့ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ရသေ့ကြီးဟာ သိဒ္ဓတ္ထ
မင်းသားကလေးကို မြင်တဲ့အခါမှာ မင်းသားကလေးရဲ့ အလွန်ခန့်ညား
တင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တဲ့ အသရေတော်ကြီးကို မြင်တာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ရှိခိုးကော်ရော် ပူဇော်လိုတဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး
မင်းသားကလေးကို ရှိခိုးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရသေ့ကြီးကို
ပြားပြားဝပ် ရှိခိုးကြတဲ့ ရှင်ဘုရင် မိဖုရားနဲ့တကွ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရှိကြတဲ့ နန်းတော်သူ နန်းတော်သား အားလုံးဟာ ထူးထူးခြားခြား
အံ့အားသင့်သွားကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်ကြီး ကိုယ်
တိုင် သူ့ရဲ့သားတော်ကလေး သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ရှိခိုးလိုက်ပါတယ်။

တစ်နေ့သောအခါမှာ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဟာ သူ့နိုင်ငံတွင်းမှာ
ရှိတဲ့ လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏား ၁၀၈ ယောက်ကို နန်းတော်သို့ ပင့်ဖိတ်
လိုက်ပါတယ်။ ဒီလက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတွေဟာ မင်းသားကလေးကို
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတဲ့အခါ သူတို့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးတဲ့
သူတစ်ပါးတို့နဲ့ မတူ၊ တစ်မူထူးခြား လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂ ပါး၊
လက္ခဏာတော်ငယ် ၈၀၊ စက်လက္ခဏာ ၁၀၈ ပါးနဲ့ ပြည့်စုံနေတာကို
တွေ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီအခါ ပုဏ္ဏားတော် ၁၀၈ ယောက်ထဲက
အထူးတတ်ကျွမ်းတဲ့ ပုဏ္ဏား ၈ ယောက်က မင်းသားကို နိမိတ်ဖတ်
တယ်။ အဲဒီ ၈ ယောက်ထဲက ၇ ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့က ‘ဤ
မင်းသားဟာ ဘုရားသော်လည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လေးကျွန်းလုံး အစိုးရ
တဲ့ စကြာမင်းသော်လည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြီး
ဟောကိန်းနှစ်မျိုး ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်တဲ့ သုဒ္ဓတ္ထ

ပုဏ္ဏားငယ်ကတော့ လက်တစ်ချောင်းထဲထောင်ပြီး ‘ဒီမင်းသားဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ ဟောကိန်းတစ်ခုထဲ ထုတ်ခဲ့ ပါတယ်။

အဲဒီလို ဟောကိန်းတွေကို ကြားတဲ့အခါမှာ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ဟာ သူ့သား ဘုရားဖြစ်သွားမှာ အလွန်စိုးရိမ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒ ကတော့ သူ့သားကို ဘုရားမဖြစ်စေချင်ဘူး။ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရ တဲ့ စကြာမင်းသား ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ့သား ဘုရား မဖြစ်ရအောင်ဆိုပြီး နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားတော့တာပါပဲ။

ကပိလဝတ်နေပြည်တော်ကြီးရဲ့ သုံးမိုင်အတွင်းမှာ သူ့သား တော်မြင်ရင် သံဝေဂရစေနိုင်တဲ့ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းများ မရှိရအောင် တင်းကျပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။

ဒီလို အစီအစဉ်တွေသာ မကသေးဘူး၊ မင်းသား ပျော်ပါးဖို့ ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရေကန်ကြီးတွေ၊ အင်မတန် သာယာလှပတဲ့ ပန်းမျိုးစုံ၊ သစ်သီးမျိုးစုံတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဥယျာဉ်တော်တွေ ကိုလည်း စီမံပေးထားပါတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကလေး ၁၆ နှစ်သား ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘေးတော်၊ ဘိုးတော် မင်းအဆက်ဆက်တို့ မစံစားခဲ့ဘူးတဲ့ ဘုံငါးဆင့် ရှိတဲ့ ရမ္မပြာသာဒ်၊ ဘုံ ၇ ဆင့်ရှိတဲ့ သုရမ္မပြာသာဒ်၊ ဘုံ ၉ ဆင့်ရှိ တဲ့ သုဘပြာသာဒ်ဆိုတဲ့ အင်မတန် ခန့်ညားပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်း တဲ့ နန်းပြာသာဒ်ကြီး ၃ ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ပေးထားပါတယ်။ ပျော်စရာ၊ ပါးစရာတွေ ဆိုပြန်ရင်လည်း လိုလေသေး မရှိအောင် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်ကြီးက အားလုံး စီစဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒီလို စီစဉ် ပြီးတော့ ဒေဝဒဟပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သမီးတော် အလှထိပ်

ခေါင်တင် ယသောဓရာမင်းသမီးနဲ့ သားတော်ကို ထိမ်းမြားစေပြီး သူရဲ့ နန်းစည်းစိမ်ကို သားတော်အား အပ်နှင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒီအစီအစဉ်တွေကို လုပ်တာကတော့ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သားတော်ကလေးဟာ သံဝေဂရစရာတွေနဲ့ မတွေ့ရဘဲ ပျော်စရာ ပါးစရာတွေကိုသာ တွေ့နေရရင် တောထွက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရှိတော့မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် စကြာမင်း ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူအို

ဒါကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကလေးဟာ သက်တော် ၂၉ နှစ် တိုင်တိုင် အဲဒီလို လောကီစည်းစိမ်တွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်း ခြံရံထားခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ သက်တော် ၂၉ နှစ်မြောက်ပြီး တစ်နေ့သောအခါမှာ ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်ခွာသွားနေစဉ် လမ်းခရီးမှာ ဆံဖြူ၊ သွားကျိုး၊ အရေတွန့်လိပ်ပြီး တရွေ့ရွေ့ သွားနေတဲ့ လူအိုကြီးတစ်ယောက်ကို မြန်းခနဲ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ၂၉ နှစ် တိုင်တိုင် ဒီလိုလူအိုကို ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့အတွက် သူရဲ့ရထားမှူးကို “သူများနဲ့ အသွင်မတူ ရှေ့က တရွေ့ရွေ့သွားနေတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤသူဟာ သူအိုဖြစ်ပါတယ် ဘုရား” လို့ ရထားမှူး ပြန်ပြီး ဖြေပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘုရင် သိဒ္ဓတ္ထက “ငါလည်း သူ့လို အိုရဦးမှာလား” လို့ ထပ်ပြီး မေးမြန်းတယ်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သာမက တစ်လောလုံး သူ့လို အိုကြရပါလိမ့်မယ် ဘုရား” လို့ ရထားမှူးက ထပ်ပြီး ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထဟာ အလွန်သံဝေဂရပြီး ဥယျာဉ်ကို မဝင်တော့ဘဲ နန်းတော်ကို ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

သူနာ

နောက်တစ်ကြိမ် ဥယျာဉ်ကစား သွားပြန်တော့ ရှေးအခါက မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးတဲ့ ကယ်ပါ၊ ယူပါ တစာစာအော်ပြီး အလူးအလဲ ခံနေရတဲ့ သူနာတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြန်တယ်။ အရင်ကအတိုင်း ရထားမှူးကို မေးတော့ “ထိုလူမှာ သူနာဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထ နှင့်တကွ တစ်လောကလုံးမှာ ရှိကြတဲ့ သတ္တဝါတွေလည်း ဒီလိုပဲ နာကြရဦးမှာပဲ” လို့ ပြန်လည်လျှောက်ထားတယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထဟာ သံဝေဂရပြီး ဥယျာဉ်ကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ နန်း တော်ကို ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

သူသေ

နောက်တစ်ကြိမ် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူတဲ့အခါ သူသေ တစ် ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအကြိမ်မှာလည်း ရထားမှူးကို မေးတဲ့အခါ မြင်ရသော အရာဝတ္ထုဟာ သူသေဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရင် သိဒ္ဓတ္ထနဲ့တကွ တစ်လောကလုံးရှိ သတ္တဝါအားလုံးလည်း ဒီလိုပဲ သေကြရမည့်အကြောင်းကို လျှောက်ထားတဲ့အခါမှာ ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထ ဟာ သံဝေဂရပြန်ပြီး ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ နန်းတော်ကို ပြန်ကြွသွား ပါတယ်။

ရဟန်း

နောက်တစ်ကြိမ် ဥယျာဉ်သို့ သွားတဲ့အခါမှာ ရှေးကမမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့ပါတယ်။ ယခင်က အတိုင်း

ရထားမှူးကို မေးတဲ့အခါ ရထားမှူးက ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရဟန်းဖြစ်ကြောင်း၊ အိုရ၊ နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက ကင်းလွတ်စေနိုင်တဲ့ တရားကို ရှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီ လျှောက်ထားသံကို ကြားတဲ့အခါ ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီလို မအိုရ၊ မနာရ၊ မသေရတဲ့ ဒုက္ခတွေက လွတ်ကင်းစေနိုင်တဲ့ တရားကို ရှာဖို့အတွက် တောထွက်မယ်လို့ စိတ်အကြံဖြစ်မိတယ်။ အဲဒီအကြံနဲ့ ဥယျာဉ်တော်ကို ဆက်လက်သွားပြီး ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့အခါ ယသောဓရာ မိဖုရားကြီးမှာ သားတော်ဖွားမြင်ကြောင်း သတင်းရတယ်။ အဲဒီလို ကြားတဲ့အခါ တောထွက်နိုင်အောင် ချုပ်နှောင်ထားမဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု တိုးလာပြန်ပြီလို့ မိန့်တော်မူပြီး ညနေချမ်းအချိန်အခါမှာ နန်းတော်သို့ ပြန်ကြွသွားပါတယ်။ အဲဒီညမှာဘဲ ဘုရင်သိဒ္ဓတ္ထဟာ နန်းစည်းစိမ်နှင့်တကွ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိဖုရားကြီးနဲ့ သားတော်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး တောထွက်တော်မူပါတယ်။

ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထဟာ တောထဲကို ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိုရ၊ နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ တရားကို ရဖို့အတွက် အဲဒီအခါက တောထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ဆရာကြီးတွေကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမချဉ်းကပ်တဲ့ ဆရာကြီးကတော့ အဠာရ ရသေ့ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရသေ့ကြီးရဲ့ နည်းလမ်းတွေဟာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိရတဲ့အခါမှ ဘုရားလောင်းဟာ တခြားဆရာတစ်ယောက်ကို ရှာပြန်ပါတယ်။

ဘုရားလောင်း ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ရတဲ့ ဆရာကြီးကတော့ ဥဒကရသေ့ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရသေ့ကြီးရဲ့ နည်းတွေဟာလည်း အိုရ၊ နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းတွေ

မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိရတဲ့အခါမှာ ဘုရားလောင်းဟာ ဒီရေညှိကြီးထံမှ ဖယ်ခွာပြီး ဥရုဝေလတောအုပ်သို့ ကြွသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ် ၅ ဦးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် ၅ ဦးဟာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို လက္ခဏာဖတ်စဉ်က ‘သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာ ဘုရားဧကန်ဖြစ်ရမယ်’ လို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်း ထောင်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တဲ့ သုဒတ္တပုဏ္ဏားနဲ့ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေလေးဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ငါးဦးဟာ ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္တဘုရားဖြစ်တဲ့အခါ ရှေးဦးစွာ တရားနာမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တောထွက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာ ၃ ခု

ဘုရားလောင်းဟာ ဥရုဝေလတောအုပ်ကို ရောက်တဲ့အခါ နောက်ထပ် ဆရာသစ်တွေကို မရှာတော့ဘဲ မိမိလိုချင်တဲ့ တရားတွေကို မိမိကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ဥပမာ ၃ ခု ပေါ်လာတယ်။

- ၁။ သစ်သားတုံးတစ်ခုဟာ စိုလည်းစိုတယ်၊ ရေလည်း စိမ်ထားတယ်ဆိုရင် ဒီသစ်သားနဲ့ မီးပွတ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရဘူး။ အဲဒီလိုဘဲ ရဟန်း ပုဏ္ဏားများဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကာမဂုဏ် ခံစားနေတယ်။ ကာမဂုဏ်မှာလည်း စိတ်မပြတ်စဲဘူးဆိုရင် ကိုယ်ပင်ပန်းခံပြီး အားထုတ်သော်လည်း တရားထူးကို မရနိုင်ဘူး။
- ၂။ သစ်သားတုံး တစ်ခုဟာ ရေနဲ့တော့ ဝေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်သားစို ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဒီသစ်သားတုံးနဲ့လည်း မီးပွတ်လို့ မရဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ရဟန်း ပုဏ္ဏားတွေဟာ ကိုယ်

တိုင်တော့ ကာမဂုဏ် မခံစားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကာမဂုဏ် ပေါ်မှာ စိတ် မပြတ်စဲသေးဘူးဆိုရင် ဒီရဟန်း ပုဏ္ဏားတွေ ဟာလည်း ကိုယ်ပင်ပန်းခံပြီး တရားအားထုတ်ပေမဲ့ တရား ထူးကို မရနိုင်ဘူး။

၃။ သစ်သားတုံးတစ်ခုဟာ ခြောက်လည်း ခြောက်သွေ့နေ တယ်။ ရေနဲ့လည်း ဝေးတယ်ဆိုရင် ဒီသစ်သားတုံးနဲ့ မီး ပွတ်လို့ ရနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရဟန်းပုဏ္ဏားတွေဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကာမဂုဏ် မခံစားဘူး။ ကာမဂုဏ်ပေါ်မှာ လည်း စိတ်ပြတ်စဲနေတယ်ဆိုရင် ဒီရဟန်းပုဏ္ဏားတွေဟာ တရားအားထုတ်ရင် တရားထူးကိုရနိုင်တယ်။

အဲဒီ ဥပမာ သုံးခုဟာ ဘုရားလောင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာ တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ မိမိရှာနေတဲ့ တရားကို ရရန်အတွက် ဘုရား လောင်းဟာ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်တိုးပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တရား အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမအဆင့်အနေနဲ့ ဘုရားအလောင်းဟာ အသက်အောင့်တဲ့ နည်းနဲ့ တရားအားထုတ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်တဲ့အခါမှာ အင်မတန်ပြင်းပြတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရတယ်။ အဲဒီ ပထမအဆင့်မှာ တော့ ဘုရားအလောင်းဟာ ရွာကြီးရွာငယ်တွေမှာ လှည့်လည်ဆွမ်းခံ စားတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီလို ရက်ရှည်လများ ကျင့်သော်လည်း မိမိရှာဖွေနေတဲ့ တရားကို မတွေ့ခဲ့ပါ။ အဲဒီအခါမှာ အစာအာဟာရ တွေကို ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်သွားပြီး တရားဆက်လက် အားထုတ်လိုက် တာဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ မိမိရဲ့ လက်တစ်ဖွန်းစာလောက် ရှိတဲ့ ပဲပြုတ်ရေကိုသာ သောက်ပြီး တရားအားထုတ်တဲ့အထိ ရောက်သွား တယ်။ အဲဒီလို ကျင့်ပေမဲ့လည်း မိမိရှာဖွေနေတဲ့ တရားကို မတွေ့ပါ။

ဒီလို အစာအာဟာရကို လျှော့ပြီး အပြင်းအထန် တရားအား ထုတ်နေတဲ့အတွက် ဘုရားအလောင်းမှာ အသားအသွေးတွေ ခန်း ခြောက်ပြီး အရိုးနဲ့ အရေလောက်သာ ကျန်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအခြေ အနေကို ရောက်နေပေမဲ့လည်း ဘုရားအလောင်းဟာ စိတ်ပျက်ခြင်း မရှိဘဲ မိမိရှာနေတဲ့ တရားကိုသာတွေ့အောင် ဆက်လက်ပြီး အားထုတ် လျက် ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ အစာအာဟာရ အလွန်နည်းပါး တဲ့အတွက် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို စွန့်ရန် အားထုတ်နေစဉ် မောပြီး မှောက်လျက်လဲသွားပါတယ်။

အဲဒီလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တရားအားထုတ်သော်လည်း ဘုရား လောင်းဟာ မိမိရှာနေတဲ့ တရားကို မတွေ့ပါ။

သတိသာလျှင် ပဓာန

အဲဒီအခါမှာ ဒီလို မိမိကိုယ်ကို မိမိ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး ကျင့် နေတဲ့ နည်းလမ်းဟာ မမှန်။ ဒီမမှန်တဲ့ နည်းလမ်းများဖြင့် ကျင့်နေ သရွေ့ ကာလပတ်လုံး မိမိရှာဖွေနေတဲ့ တရားကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မတွေ့နိုင်။ အမှန်တရားကို တွေ့ရန်အတွက် အဆက်မပြတ် ဖြစ် ပေါ်နေတဲ့ သတိသာလျှင် ပဓာနဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ဘုရားလောင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘုရား လောင်းဟာ ရှေးကအတိုင်း ဆွမ်းခံစားပြီး သတိတရား အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေရန်အတွက် ဆက်လက် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအခါ ဘုရားလောင်း ဘုရားဖြစ်တဲ့အခါတွင် တရားဦးနာရန် အတွက် ဘုရားလောင်းထံမှာ ချဉ်းကပ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးဟာ ဘုရားလောင်းအပေါ် အင်မတန် စိတ်ပျက်သွားကြပါတယ်။ အင်မတန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တရားအားထုတ်လို့မှ ဘုရားမဖြစ်နိုင်ဘဲ အခုလို

ဆွမ်းခံစားပြီး တရားအားထုတ်နေရင် ဘယ်မှာ ဘုရားဖြစ်နိုင်ပါတော့
မလဲလို့ ယူဆကာ ဘုရားလောင်းကို စွန့်ခွာပြီး မိဂဒါဝုန်တောကို
ထွက်ခွာသွားကြပါတယ်။

မဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ် အလယ်လမ်းမှန်

ဘုရားလောင်းဟာ ကျွန်တော့် ဟောပြောချက်ရဲ့ အစနားမှာ
ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးဆယ်ခုကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝပေါင်း
များစွာမှာ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် အောင်မြင်စွာ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ပြီး
တဲ့အတွက် မျက်မှောက်ဘဝမှာ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိတော်
မူတဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တို့ကို ရဖို့ရန် အချိန်ရောက်နေပေမဲ့လည်း
မိမိကိုယ်ကို မိမိညှဉ်းဆဲပြီး ကျင့်ရတဲ့ လမ်းမှားကြီးကို လိုက်နေမိ
တာကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရသေးခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ညှဉ်းဆဲပြီး ကျင့်တဲ့လမ်းနဲ့ ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့ လမ်းမှားနှစ်ခု
ကြားမှာရှိတဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလို့ခေါ်တဲ့ အလယ်လမ်းမှန်အတိုင်း ကြိုးစား
အားထုတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘဝပေါင်းများစွာက အားထုတ်ခဲ့တဲ့
ကုသိုလ်တွေကြောင့် အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို
မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ အလွယ်ကလေးနှင့် ရဖို့ ရှိနေပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့မှာ ယခု မဟာဗောဓိစေတီတော်မြတ်ကြီး ရှိရာ၌ ပေါက်နေတဲ့
ဗေဓိညောင်ပင်ကြီးအောက် မဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ်တဲ့ အလယ်လမ်းမှန်
အတိုင်း အာနာပါန ခေါ် ထွက်သက်ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း
နေစဉ် ညဉ့်ဦးယံအချိန်မှာ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်လို့ခေါ်တဲ့ အတိတ်ကို
သိလိုက သိနိုင်တဲ့ ဉာဏ် ကို ရရှိပါတယ်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ
ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် လို့ ခေါ်တဲ့ အရာခပ်သိမ်းတို့ကို မြင်လိုက မြင်နိုင်တဲ့

ဉာဏ်ကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကဆုန်လပြည့်ကျော်တစ်ရက် ကြာသပတေးနေ့ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေကို အမြစ်ပါမကျန် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်တဲ့ အာသဝက္ခယ ဉာဏ်ကို ရပြီးသည့်တစ်ခဏ၌ အလုံးစုံသော တရားကို သိဘတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ် ကို ရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘုရားဖြစ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတဲ့ အချိန်တိုင်အောင် ၄၅ နှစ်ပတ်လုံး လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတွေ အမြောက်အမြားကို အမြင်မှန်ရအောင် အများကြီး ဆုံးမခဲ့ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ ဒီဆုံးမစကားတွေကို အမျိုးအစားအားဖြင့် ခွဲထုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်

- (၁) အလှူဒါနနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၂) သီလနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၃) နတ်ပြည်နဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၄) ကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်တွေနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၅) တောထွက်ခြင်းရဲ့ အကျိုးနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၆) ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၇) သမုဒယသစ္စာနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၈) နိရောဓသစ္စာနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား၊
- (၉) မဂ္ဂသစ္စာနဲ့ စပ်တဲ့ ဆုံးမစကား ဆိုပြီး အမျိုးအစား ကိုးမျိုး ကိုးစားရပါတယ်။

အဲဒီဆုံးမစကားတွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ သတ္တဝါတွေကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံးမပါတယ်။ မိမိရဲ့ တပည့်သာဝကများအားဖြင့်လည်း ဆုံးမ ဖေပါတယ်။ တပည့်သာဝကတွေကို စေလွှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ဘုရားရဲ့အဆုံးအမ စကားတွေဟာ ပျံ့နှံ့သထက် ပျံ့နှံ့အောင်၊

လူ သတ္တဝါတွေ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သမျှ ဖြစ်ထွန်းအောင် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့

(၁) ရဟန်းတို့၊ လူများစွာ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းစေရန် ဒေသ စာရီ လှည့်လည်ကြလော့၊ ခရီးတစ်ကြောင်းတည်း နှစ်ပါး မသွားကြနှင့် ဟူ၍လည်းကောင်း၊

(၂) ရဟန်းတို့၊ တရားကို ဟောကြားကြလော့၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ထင်ရှားစွာ ပြကြလော့ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်း တပည့်သာဝကများ လည်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြပြီး ဘုရားရဲ့ ဆုံးမဟောကြားချက် များကို ဖြန့်ချိခဲ့ကြပါတယ်။ သာသနာပြုခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီလို သာသနာပြုခဲ့တဲ့အတွက် သတ္တဝါတွေ အမြောက်အမြား အကျွတ် တရား ရကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ၄၅ ဝါအတွင်း ချွတ်လို့ အကျွတ် တရားရကြတဲ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတွေဟာ မရေမတွက်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ရတဲ့ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ဘုရားချွတ်လိုက်လို့ ကျွတ်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ရဲ့ အကျွတ်တရားရပုံကို ကျွန်တော် အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြချင်ပါတယ်။

ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦး

မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့ပြီး ရှေးဦးစွာ အကျွတ်တရားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားအပေါ်မှ စိတ်ပျက်ပြီး မိဂဒါဝုန်တောသို့ ထွက်သွားကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂိ လို့ ခေါ်တဲ့ ပုဏ္ဏားငါးဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပုဏ္ဏားငါးဦးဟာ ဘုရားကြွလာတာကို ခပ်လှမ်းလှမ်း

က မြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဂေါတမဟာ အကျင့်ပျက်ပြီ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ခရီးဦးကြို မလုပ်ကြနဲ့။ နေရာထိုင်ခင်း မပေးနဲ့။ သောက်ရေ သုံးရေ မပေးနဲ့လို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားဟာ သူတို့ရဲ့အနားကို ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရားရဲ့ အင်မတန် တင့်တယ်တဲ့ အသရေတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရပြီး သူတို့ တိုင်ပင်ထား တာတွေကို မေ့ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီလို မေ့ကုန်တဲ့အတိုင်း တချို့က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သပိတ်ကို လှမ်းယူကြတယ်။ တချို့က မြတ်စွာဘုရား ကို ခရီးဦးကြိုပြုကြတယ်။ တချို့က နေရထိုင်ခင်း ပေးကြတယ်။ တချို့က သောက်ရေ၊ သုံးရေကို ကပ်ကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ရှေးဦးစွာ ဓမ္မစကြာ လို့ခေါ်တဲ့ သစ္စာလေးပါးတရား ကို ဟောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးစလုံးဟာ သောတာပန် ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ အနတ္တလက္ခဏသုတ် ကို ဟောတဲ့အခါမှာ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ ပါတယ်။

အဲဒီ ဝါတွင်းမှာပဲ ယသသူဌေးသားနှင့်တကွ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ၅၄ ဦးတို့လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမအတိုင်း တရားအားထုတ် ကြသဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။ ရဟန္တာအပါး ၆၀ ကို သာသနာ ပြုရန် အရပ်ရပ်သို့ စေလွှတ်ပြီးတဲ့နောက် မြတ်စွာဘုရားဟာ မိဂဒါဝုန် တောမှ ဥရုဝေလတောသို့ ကြွသွားပါတယ်။

လမ်းခရီးအကြားမှာ တောအုပ်တစ်ခုရဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် မှာ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် သုံးကျိပ်ရှိတဲ့ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ မင်းသားတို့ဟာ ဘုရားကို တွေ့ကြပါတယ်။ ဒီမင်းသားတွေဟာ ကောသလမင်းကြီးရဲ့ သားတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမင်းသားတွေဟာ တောထဲမှာ စိတ်ရှိတိုင်း ပျော်ပါးဖို့ သူတို့ရဲ့ မယားများကို မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတဲ့ တောအုပ်ထဲသို့ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီမင်းသား သုံးကျိပ်ထဲမှာ

တစ်ပါးသော မင်းသားဟာ အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့အတွက် ပြည့်
တန်ဆာမ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ မင်းသား အိပ်
မောကျနေတုန်း ပြည့်တန်ဆာမဟာ မင်းသားရဲ့ အဖိုးတန် ရွှေ၊ ငွေ၊
ရတနာတွေကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မင်းသား အိပ်ရာက
နိုးတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို သိပြီး သူ့ရဲ့ ညီတော် နောင်တော်တွေကို
တိုင်ကြားတယ်။ မင်းသားသုံးကျိပ်စလုံး ပြည့်တန်ဆာမ ကို တောနင်း
ပြီး ရှာနေတုန်း မြတ်ဘုရားကို သွားတွေ့ကြတယ်။

အဲဒီအခါ မင်းသားတွေက “ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက် ထွက်
ပြေးတာ မတွေ့ဘူးလား” လို့ ဘုရားကို မေးကြတယ်။

အဲဒီလို မေးတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက “အသင်မင်းသားတို့
အဘယ်ကြောင့် ဒီမိန်းမကို ရှာနေကြသလဲ” လို့ ပြန်ပြီး မေးပါတယ်။

မင်းသားတွေကလည်း အဖြစ်အပျက် အမှန်အတိုင်း ဖြေကြား
ကြတယ်။

မင်းသားတွေက အဲဒီလို ဖြေကြားတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက
“အသင်မင်းသားတို့၊ မယားကို ရှာခြင်းဟာ မြတ်သလား။ သင်တို့
ကိုယ်ကို ရှာခြင်းဟာ မြတ်သလား” လို့ ထပ်ဆင့်မေးတော်မူပါတယ်။

မင်းသားတို့ကလည်း “ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ကို ရှာခြင်းဟာ မြတ်
တယ် ထင်တယ်” လို့ ပြန်ပြီး ဖြေကြားကြပါတယ်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်တတ်သော ဘေးဆိုးတို့ကို ဖော်ပြပြီး သစ္စာလေးပါးတရားကို
ဟောကြားလိုက်ရာ မင်းသားသုံးကျိပ်ထဲက အချို့ဟာ သောတာပန်၊
အချို့ဟာ သကဒါဂါမ်၊ အချို့ဟာ အနာဂါမ်တည်ပြီး အားလုံး ရဟန်း
ပြုကြပါတယ်။

ကဿပညီနောင် ၃ ဦး

ဒီ ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ကို ဒီတောအုပ်ထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ဘုရားသခင် ဟာ ဆက်လက်၍ ဒေသစာရီ ကြွချိတ်အခါ ဥရုဝေလတောအုပ်သို့ ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီတောအုပ်အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ မြစ်ရဲ့ မြစ်ကွေ့ တစ်ခုစီမှာ ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပ ဆိုတဲ့ ရသေ့ညီနောင် သုံးဦးဟာ နောက်လိုက်တပည့်တွေနဲ့ ရသေ့ဂိုဏ်းကြီး တွေကို ထောင်နေကြပါတယ်။ ဥရုဝေလကဿပ ဆိုတဲ့ အစ်ကို အကြီးဆုံးမှာ တပည့်ငါးရာ ရှိပါတယ်။ နဒီကဿပ ဆိုတဲ့ အစ်ကို အလတ်မှာ တပည့် သုံးရာ ရှိပါတယ်။ ဂယာကဿပ ဆိုတဲ့ အစ်ကို အငယ်မှာ တပည့်နှစ်ရာ ရှိပါတယ်။ ဒီရသေ့တွေကလည်း လောဘ၊ ဒေါသ ဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေ ကုန်ခန်းမှ ရဟန္တာဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိလေသာ ကုန်ခန်းအောင် လုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ သူတို့ရဲ့ လုပ်နည်းတွေဟာ အင်မတန် မှား နေတယ်။ နေတိုင်း နေမထွက်မီ မြစ်ထဲဆင်းပြီး ရေစိမ်ခြင်း၊ ရေငုပ် ခြင်း ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်မှ မြစ်ထဲက တက်၍ ဆွမ်းစားကြတယ်။ ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ မီးပူဇော်ခြင်း၊ သူတို့ ကိုယ်ကို သူတို့ မီးကင်ခြင်း ပြုလုပ်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီလို မီးကင်လို့ အတော် ပူလာတဲ့အခါကျတော့မှ ကိလေသာတွေကို ရေမှာ မျှောမယ်ဆိုပြီး မြစ်ထဲ ရေဆင်းစိမ်ကြပြန်တယ်။ ညအိပ်ခါနီးမှပဲ မြစ်ထဲက တက် လာကြတော့တယ်။ အဲဒီလို ရေငုပ် မီးလှုံတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေ ရရင် အင်မတန် ပင်ပန်းပြီး ကိလေသာစိတ်တွေ မပေါ်ပေါက်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဒီ ရသေ့တွေဟာ ဒီအလုပ်တွေကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် နဂါးကြီး

မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ အစ်ကို အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဥရုဝေလကဿပရသေ့ဆီကို ရှေးဦးစွာ သွားပြီး ရသေ့ရဲ့ ကျောင်းအနီးမှာ ရှိတဲ့ မီးတင်းကုပ်မှာ တည်းခိုခွင့် တောင်းတယ်။ မီးတင်းကုပ်ထဲမှာ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ နဂါးတစ်ကောင် ရှိတဲ့အတွက် ဒီအထဲမှာ မတည်းခိုဖို့ ရသေ့ကြီးက ပြောတယ်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ဒီ နဂါးကို ငါ မကြောက်။ အသင်က တည်းခိုခွင့်ပြုလျှင် ငါ တည်းခိုလိုတယ်” လို့ ပြန်ပြောပြီး ရသေ့ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ မီးတင်းကုပ်ထဲမှာ မြတ်စွာဘုရား သီးတင်းသုံးတော်မူတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားဟာ နဂါးပေါက်ခံရလို့ သေလေပြီဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ရသေ့ကြီးဟာ သူ့တပည့်တွေကို ခေါ်ပြီး မီးတင်းကုပ် ကို လာကြတယ်။ မီးတင်းကုပ်ကို ရောက်တဲ့ အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ နဂါးကို သပိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာကို တွေ့တဲ့အတွက် ရသေ့တွေဟာ အင်မတန် အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဟန်းကြီးဂေါတမဟာ တန်ခိုးကြီးတာ မှန်ပေမဲ့လည်း သူတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဖြစ်သေးဘူးလို့ ရသေ့တွေက ယူဆကြတယ်။ ရသေ့ကြီး ဥရုဝေလကဿပလည်း ဘုရားတန်ခိုးကို မြင်ပြီး ချစ်ခင် ကြည်ညိုတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အတွက် တခြားမသွားပါနဲ့။ သူတို့ အနားမှာပဲ နေပါလို့ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဥရုဝေလကဿပရဲ့ ကျောင်းတိုက်နားမှာရှိတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ သီတင်းသုံးတော်မူတယ်။ ညဉ့်ဦးယံရောက်တဲ့အခါ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးပါးဟာ ဘုရားထံကို အဖူးအမြော် ရောက်ကြတယ်။ ဒီ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေနဲ့ နတ်မင်းကြီးလေးပါး ကို ရသေ့ကြီး မြင်သောအခါ အတော် အံ့ဩသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့